

РЕШЕНИЕ

№ 17621

гр. София, 28.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЙОАННА Н. СТАНЕВА

при участието на секретаря САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от ЙОАННА Н. СТАНЕВА Гражданско дело № 20231110111256 по описа за 2023 година

Предявен е отрицателен установителен иск от Е. В. Ч. срещу „А. Б. Б.“ ЕООД за признаване за установено, че не дължи сумата от 1528,01 лева, главница по договор от 22.11.2008г., която представлява част от главница, за която е бил издаден изпълнителен лист от 23.11.2010г. по ч.гр. дело № 33531/2010г. по описа на СРС, 52-ри състав, въз основа на който е образувано изп. дело № 20118610401245 по описа на ЧСИ Д. В., прехвърлено при ЧСИ Г. К. под № 20219240401948.

Ищецът Е. В. Ч. твърди, че срещу нея е било образувано изп. дело № 20118610401245 на ЧСИ Д. В., което след прекратяване на правомощията на ЧСИ В. било прехвърлено на ЧСИ Г. К. под № 20219240401948. Сочи, че изпълнителното дело било образувано по молба на първоначалния взыскател- „Б. П. П. Ф.“ ЕАД въз основа на изпълнителен лист, издаден на 13.11.2011г. по ч.гр. дело № 33531/2010г. по описа на СРС, 52-ри състав, по силата на който била осъдена да заплати сумата от 1778,01 лева, главница въз основа на договор от 22.11.2008г., ведно със законната лихва, считано от 07.07.2010г. до окончателното изплащане, сумата в размер на 203,07 лева- обезщетение за забава за периода 15.06.2009г. до 31.05.2010г., както и съдебни разноски от 139,62 лева. Поддържа, че към момента на образуване на изпълнително дело № 20118610401245 задължението било в размер на 1528,01 лева- главница поради направени частични плащания. Сочи, че в хода на изпълнителното дело на 29.04.2015г. ответното дружество било представило договор за цесия с предмет процесното задължение и било направено искане за конституиране на ответника в качеството му на взыскател. Твърди, че след образуване на изпълнителното дело

били извършвани действия с цел проучване на имущественото състояние на длъжника, били направени справки- НБДН, за налични трудови договори, в Агенция по вписвания и др., представляващи несъщински изпълнителни действия, целящи обезпечаване на успешно провеждане на изпълнението. Поддържа, че поканата не съставлявала същинско изпълнително действие. Твърди, че на 27.06.2017г. бил наложен заповест на банкови сметки, като това било последното валидно извършено изпълнително действие, годно да прекъсне погасителната давност. Сочи, че на 27.06.2019г. на основание чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК изпълнителното дело било прекратено по силата на закона. Поради което на 27.06.2022г. била изтекла погасителната давност и вземането по изпълнителния лист било погасено и не можело да бъде предмет на принудително изпълнение. Твърди, че преобразуването на изпълнителното дело поради предаване на архива на ЧСИ Д. В. към ЧСИ Г. К. не съставлявало действие, което прекъсва давността. Излага съображения, че прехвърлянето на основание чл. 33 ЗЧСИ при прекратяване на правомощията на съдебния изпълнител е по-скоро организационно и техническо действие и не влияе на висящите изпълнителни производства. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който се оспорват предявените искове. Сочи, че на 22.11.2008г. бил сключен Договор за кредит № 4126028977 между Е. Ч. и „Т. Б. А. К.“ ЕАД /с настоящо наименование „Т. Ю.“ ЕАД/, вземанията по който били прехвърлени на „А. Б. Б.“ ЕООД с договор за цесия от 23.02.2015г. Твърди, че въз основа на изпълнителен лист от 23.11.2011г. било образувано изп. дело № 1245/2011г. по описа на ЧСИ Д. В., което впоследствие на основание чл. 31, ал. 1, т. 1 ЗЧСИ било преобразувано при ЧСИ Г. К. рег. № 924 под номер 1948/2021г. След направена справка по изпълнителните дела било установено, че по молба на „Т. Б. А. К.“ от 29.08.2011г. било образувано изп. дело № 1245/2011г.; на 30.09.2011г. били наложени заповести върху банкови сметки; на 26.01.2012г. била изпратена призовка за опис; на 09.09.2013г. била подадена молба от „Т. Б. А.“ с искане за извършване на действия; на 17.03.2015г. бил наложен заповест върху банкови сметки; на 29.04.2015г. била подадена молба за конституиране от „А. Б. Б.“ ЕООД; на 24.08.2015г., 23.06.2017г., на 15.08.2017г., 04.06.2019г., 22.01.2021г. и на 26.10.2022г. била подадени молби и от „А. Б. Б.“ ЕООД с искане за действия; на 30.06.2017г. бил наложен заповест на банкови сметки; на 10.12.2021г. изпълнителното дело било преобразувано под № 1948/21 по описа на ЧСИ Г. К.. Излага съображения, че по време на изпълнителното производство давност не тече, поради което от 2011г. до 26.06.2015г. погасителната давност била спряла. Сочи, че след 26.06.2015г. било приложимо новото тълкуване, дадено от ВКС. Твърди, че съгласно т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015г. нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Поддържа, че искането за извършване на действие по събиране на вземането също прекъсва давността, като в случая погасителната давност била прекъсвана многократно и започвала да тече нова петгодишна давност. Искането към съда е да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото

доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

По допустимостта на предявените искове съдът намира следното. Правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск по чл. 439, ал. 1 ГПК, основан на изтекла погасителна давност е налице за ищеца единствено в хипотезата, в която вземанията, които твърди да са погасени по давност, не са вече погасени чрез друг погасителен способ – плащане /вкл. принудително изпълнение/, прихващане, новация, опрощаване и пр. Единствено ликвидни и изискуеми вземания, подлежащи на принудително изпълнение, могат да бъдат погасени по давност. В случай, че вземанията са били погасени чрез принудително изпълнение след изтичане на погасителната давност, длъжникът в изпълнителното производство няма правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за тяхната недължимост, а от осъдителен иск срещу вискателя за тяхното връщане като принудително събрани без основание.

В настоящата хипотеза от съдържанието на приобщеното изпълнително дело не се установява да са налице събрани от длъжника суми, респ. същите да са били преведени в полза на вискателя, поради което предявеният отрицателен установителен иск е процесуално допустим и следва да бъде разгледан.

Предмет на производството по чл. 439 ГПК е съществуването на изпълняемото материално право, за което е издаден изпълнителен титул, а не законосъобразността на провежданото изпълнение. Тъй като производството по така предявения иск се характеризира с оспорване на изпълняемото право, правният интерес на ищеца е обусловен от наличието на вземане срещу него, скрепено с изпълнителна сила, независимо дали това вземане се изпълнява или не към датата на предявяване на иска. Ето защо в тежест на ищеца е да докаже наличието на издаден срещу него изпълнителен титул.

В конкретния случай страните не спорят и с обявления за окончателен проект за доклад съдът е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК обстоятелството, че на 23.11.2010г. е бил издаден изпълнителен лист по гр.д. № 33531/2010г. по описа на СРС, I ГО, 52 състав за процесните суми, въз основа който е образувано изп. д. № 20118610401245 на ЧСИ Д. В., преобразувано под № 20219240401948 по описа на ЧСИ Г. К., както и че вземанията по договора са прехвърлени на „А. Б. Б.“ ЕООД със Споразумение за покупко-продажба и прехвърляне на вземания от 23.02.2015г.

При наличието на вземания, за които е издаден изпълнителен лист и образувано изпълнително дело, както и при липса на погасяване на вземането чрез принудително изпълнение към датата на исковата молба, за ищеца е налице правен интерес от предявения отрицателен установителен иск за неговата недължимост.

При това положение и с оглед наведеното от ищеца възражение за изтекла погасителна давност за вземанията, в тежест на ответника е да докаже наличието на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността.

Относно релевираното възражение за изтекла погасителна давност съдът намира следното:

Съгласно постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 3 от 04.02.2022г. по гр.д. № 1722/2021г. на ВКС, IV г.о., ГК, нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. В случая няма спор и се установява, че заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителният лист е влязла в сила с изтичане на 14-дневния срок за възражение. Ето защо на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД приложима към процесното вземане е общата петгодишна давност.

Съгласно задължителните указания, дадени с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Съгласно задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение № 3/2020г. на ОСГТК на ВКС погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Съгласно утвърдилата се съдебна практика по реда на чл. 290 ГПК, формирана след постановяване на тълкувателното решение от 2015г., исканията на вискателя за предприемане на изпълнителни действия след прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, също прекъсват давността на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД, защото съдебният изпълнител е длъжен да ги предприеме /в този смисъл Решение № 60282 от 19.01.2022г. на ВКС по гр. д. № 903/2021г., III г. о., ГК, Решение № 127 от 12.07.2022г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК, Решение № 3 от 4.02.2022г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021г., IV г. о., ГК и Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020г., IV г. о., ГК/.

От приобщения препис от изп.д. № 20219240401948 по описа на ЧСИ Г. К., преобразувано от изп. дело № 20118610401245 по описа на ЧСИ Д. В., се установява, че производството по делото е образувано по молба от 29.08.2011г. на „Т. Б. А. К.“ АД за принудително изпълнение на вземанията по изпълнителния лист срещу Е. В. Ч.. С молбата вискателят е поискал от съдебния изпълнител да наложи заповед върху вземанията на длъжника по банкови сметки и за трудово възнаграждение, да извърши опис на движими вещи и да насочи изпълнение върху вземания на длъжника от трети лица. В молбата изрично е посочено, че длъжникът е погасил частично задължението си и към момента на завеждане на делото неизплатената сума възлиза на 1528,01 лева главница.

С разпореждане от 29.08.2011г. на съдебния изпълнител е разпоредено да се образувано изпълнително дело и да се изготвят справки. На 26.09.2011г. съдебният изпълнител е наложил заповед върху вземанията на длъжника в „С. Ж. Е.“ АД, „Б. Д.“ АД, „А. Б.- клон Б.“, „С. И. Б.“ АД, „О. Б. Б.“ АД, „У. Б.“ АД, „П. И. Б.“ АД, „П. Б. Б.“ АД, „А. Б. Б.“ АД, „О. Б.“ АД, „Ц. К. Б.“ АД, „ТБ И.“ АД, „Б. П., „Р. Б.“ ЕАД, „Ю. Е. Д. Б.“ АД, „Т. М. Ю.“

АД, „Б. К. Б.“ АД, „И. А. Б.“ АД, „А. Б. Б.“ АД, „ТБ И.“ АД, „Б. П. Б.“ АД.

По наложените запори липсват постъпления.

На 26.01.2012г. съдебният изпълнител е насрочил опис на движими вещи на длъжника на 27.02.2012г. от 12.00 часа.

На 29.04.2015г. е подадена молба от „А. Б. Б.“ ЕООД, с която е уведомил съдебния изпълнител за прехвърлянето на вземанията и е бил конституиран като взыскател по изпълнителното дело.

На 23.06.2016г. е постъпила молба от „А. Б. Б.“ ЕООД с искане да бъде извършена справка за открити банкови сметки на името на длъжника, както и да бъде наложен заповор в случай че такива бъдат регистрирани.

На 27.06.2017г. е наложен заповор върху вземания на длъжника в „Т. Б.“ АД, „Ю. Б.“ АД.

На 15.08.2017г. е постъпила молба от „А. Б. Б.“ ЕООД, с която е поискано да бъде извършена справка в НАП за наличие на трудови договори, МПС, банкови сметки и недвижимо имущество на длъжника, както и да бъде наложен заповор върху трудово възнаграждение, МПС, банкови сметки и възбрана на недвижимо имущество.

С разпореждане от 15.08.2017г. съдебният изпълнител е разпоредил да се изпрати искане за справка по чл. 74 ДОПК до НАП; да се извърши справка за банкови сметки на длъжника и да се наложи заповор на същите. Със същото разпореждане е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, както и е насрочен опис на движими вещи на постоянния му адрес, който да се извърши на 03.10.2017г. от 12:00 часа.

На 04.06.2019г. е постъпила молба от „А. Б. Б.“ ЕООД, с която е поискано да се извърши справка в регистър на БНБ за налични на името на длъжника банкови сметки, както и да бъде наложен заповор върху същите, както и да бъде извършен опис на движимите вещи на длъжника.

С разпореждане от 10.06.2019г. съдебният изпълнител е разпоредил да се извърши справка в регистъра на БНБ за открити на името на длъжника банкови сметки, наложен е заповор върху новооткритите банкови сметки, както и е насрочен опис на движими вещи на постоянния адрес на длъжника, който да се извърши на 30.07.2019г. от 12:00 часа.

На 22.01.2021г. е постъпила молба от „А. Б. Б.“ ЕООД, с която е поискано да бъде извършена справка от ТД на НАП за деклариращи от длъжника недвижими имоти, МПС-та, трудови договори и банкови сметки. Направено е искане да бъде наложен заповор върху откритото имущество, както и заповор върху вземания на длъжника по негови банкови сметки.

На 26.10.2022г. е постъпила молба от „А. Б. Б.“ ЕООД, с която е поискано да бъде извършена справка за регистрирани трудови договори на длъжника по делото и да бъде наложен заповор на наличните.

На 26.05.2023г. е постъпила молба от „А. Б. Б.“ ЕООД, с която е поискано да бъде извършена справка в „Регистър на банкови сметки и сейфове“ на БНБ за регистрираните банкови сметки на името на длъжника, както и да бъде наложен заповор на последните две

новооткрити банкови и/или спестовни сметки в случай че такива бъдат открити.

Видно от гореизложената хронология, за периода от 26.01.2012г. /датата на насрочване на опис на движими вещи на длъжника/ до 23.06.2016г. /датата на подадената от вискателя молба за предприемане на нови действия по изпълнение/ е налице период от повече от две последователни години, през които не са искани и не са предприемани действия по принудително изпълнение. С оглед на това, изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 26.01.2014г., от който момент е започнала да тече петгодишната давност за процесните вземания съобразно постановките на действащото към този момент ППВС № 3/1980г. За периода от тази дата до датата на исковата молба, респ. до датата на приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция, обаче, не е изтекла петгодишната погасителна давност за процесното вземане.

Това е така, защото давността е била прекъсвана периодично по силата на подадените от вискателя молби за изпълнение от 23.06.2016г., 15.08.2017г., 04.06.2019г., 22.01.2021г., 26.10.2022г., 26.05.2023г., които прекъсват течението на погасителната давност на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Както беше уточнено по-горе, независимо от прекратяването на изпълнителното дело по силата на закона поради перемпция на изпълнението, подадените от кредитора молби, с които иска от съдебния изпълнител предприемане на действия по изпълнение прекъсват давността, тъй като съдебният изпълнител е длъжен да ги предприеме и е без значение за погасителната давност дали ще стори това в рамките на същото или на новообразувано изпълнително дело.

Ето защо погасителната давност за процесната главница не е изтекла, поради което предявеният отрицателен установителен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски има единствено ответникът. Същият не е сторил разноски, претендира единствено юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определи на 100 лева съгласно чл. 25, ал. 1 НЗПП. Т.е в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. В. Ч., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ул., срещу „А. Б. Б.“ ЕООД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. , бул., №, ап., отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че Е. В. Ч. не дължи сумата от **1528,01** лева, представляваща главница по договор от 22.11.2008г., която представлява част от главница, за която е бил издаден изпълнителен лист от 23.11.2010г. по ч.гр. дело № 33531/2010г. по описа на СРС, 52-ри състав, въз основа на който е образувано изп. дело № 20118610401245 по описа на ЧСИ Д. В., преобразувано при

ЧСИ Г. К., рег. № 924 под № 20219240401948.

ОСЪЖДА Е. В. Ч. да заплати на „А. Б. Б.“ ЕООД на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК сумата от **100 лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____